

Kazalo

PREDSTAVITEV DELA	7
UVOD	9
SALEZIJANSKIM DRUŽBENIKOM	11
Družbeniki	11
Prevod don Boskovega spisa	12
Sobratom salezijancem	12
Zaobljube	13
Pokorščina	14
Uboštvo	15
Čistost	16
Bratska ljubezen	17
Pobožne vaje	19
O pogovorih z ravnateljem in njihovi pomembnosti	21
Nekaj besed sv. Frančiška Saleškega o pogovoru	21
Varujmo se petih napak	23
1. SALEZIJANSKI POSVEČENI POKLIC	25
Temeljni namen	25
Poklicanost k življenju in delovanju	32
Salezijanski poklic	36
Poklicno razločevanje	39
Sredstva, ki pomagajo salezijanskemu poklicu in ga ohranjajo	42
Salezijanski poklic v nekaterih don Boskovih sanjah	43
Prednosti oz. blagor salezijanskega poklica	45
2. PRIČEVALNOST ŽIVLJENJA – PASTORALNA LJUBEZEN ...	47
Pobožnost v salezijanskih konstitucijah	50
Razlikovanje med „salezijanskim duhom“ in „salezijansko duhovnostjo“	51
Bogoslužje življenja	54
Pastoralna krščanska ljubezen – prizadevanje za zveličanje mladih in preprostih ljudi	56
Celostni pristop	58

Don Boskov trinom	63
3. ŽIVLJENJE EVANGELJSKIH BLAGROV – ZAOBLJUB.	67
Miselnost in izkušnja z evangelijskimi sveti v don Boskovem času in prostoru	68
Pokorščina	68
Čistost	71
Uboštvo	75
Evangeljski sveti pokorščine, čistosti in ubošva v salezijanskih konstitucijah	76
Zaobljuba posvečene pokorščine	77
Zaobljuba posvečene čistosti	80
Zaobljuba posvečenega ubošva	82
Duh posvečenega življenja v don Boskovem spisu „ <i>Salezijanskim družbenikom</i> “	84
4. ZAKRAMENTALNO ŽIVLJENJE – SPOVED IN OBHAJILO ..	87
Bisera don Boskove vzgoje – zakrament sprave in evharistija	87
Zakrament sprave	89
Dejstvo greha v don Boskovi izkušnji	89
Zakramentalna spoved mladih	91
Salezijansko prizadevanje za spreobrnjenje	95
Zakrament evharistije – krepčilo, usmeritev in način življenja	97
Evharistija v življenju salezijanca	103
5. OBČESTVENO ŽIVLJENJE IN LIK PREDSTOJNIKA	109
Občestveno življenje	109
Salezijanska skupnost	114
Lik salezijanskega ravnatelja in pogovori z njim	120
Mesečni pogovor z ravnateljem	125
POVZETEK	131
SOMMARIO	134
ABSTRACT	138
SEZNAM REFERENC	142

UVOD

Svoje uvodne besede želim najprej izkoristiti za zahvalo sobratu Francu Maršiču, da je v letu 2019 pridigal duhove vaje salezijancem Inšpektorije sv. Cirila in Metoda – Ljubljana. Svoje plodovito razmišljanje, ki je sad večletnega študija in dela, je sobrat Maršič strnil pod naslov Don Boskovi družbeniki. Naslov nas v prvem trenutku preseneti oz. se nam zdi nerazumljiv, vendar pa v nadaljevanju hitro razumemo, da gre za don Boskovo najizvirnejšo zamisel o novi družbi za mlade. Naslov je zato hkrati tudi sodoben in izzivalen, ker skriva v sebi don Boskovo pristnost, ki je aktualna še danes. Gre za vabilo, da se vračamo k našim začetkom. Iskanje identitete, tako osebne, redovniške kakor tudi specifično karizmatične, nas že vrsto let usmerja k izviru. Iti k izviru je celovita izkušnja, ki nujno postane duhovna in se prelije v rast in posodabljanje tu in zdaj. Za nas to pomeni posodabljanje našega redovniškega in salezijanskega poklica. Besedilo, ki sledi v nadaljevanju, je sicer nastalo ob priložnosti duhovnih vaj, vendar je zelo primerno za vse, ki želijo temeljiteje, poglobljeno, strokovno in duhovno spoznavati, kaj je v temelju salezijanske karizme. Vse preveč smo bili in smo še površni glede poznanja osnov salezijanske družbe in karizme. Dostikrat se nam zdi, da je zadosti, če se zadovoljimo s preprostim življenjepisom sv. Janeza Boska ali pa zgolj z nekaterimi zgodbicami iz njegovega življenja. To ne sme in ne more biti dovolj. Sodobni čas nas kliče k pristnosti življenja, hkrati pa nas postavlja pred dvojni izziv: da pod debelo površnico znamo najti korenine in da tudi mi zaživimo iz teh korenin. Knjiga Don Boskovi družbeniki nas lahko obogati, da na don Boska in njegov čas gledamo po strokovni plati, ki z opombami omogoča tudi nadaljnje poglobljanje. Obogati nas zaradi strnjene in bogate vsebine, ki je izvirna, živa in nas usmerja k duhovni prenovi. Knjiga torej ni primerna samo za salezijance, ampak tudi za vse člane salezijanske družine in za vse, ki poživljajo don Boskovega duha v naših ustanovah, ki delujejo v salezijanskem duhu.

Marko Košnik, inšpektor

SALEZIJANSKIM DRUŽBENIKOM

Družbeniki

„*Ai soci salesiani*“ je naslov predgovora k prvi izdaji salezijanskih konstitucij v italijanskem jeziku leta 1875. Tej izdaji sta potem sledili izdaja leta 1877 in leta 1885, ki sta bili dopolnjeni in predelani, v veliki meri ob sodelovanju Julija Barberisa (1847–1927), dolgoletnega magistra novincev na začetku Salezijanske družbe. Ne gre za dokument, napisan za mizo, temveč je papirju zaupana don Boskova izkušnja življenja in dela dobrih trideset let.

V postopku do dokončne potrditve salezijanskih konstitucij 3. aprila 1874 se je moral don Bosko odpovedati svojim številnim karizmatičnim finesam, na primer „zunanjim salezijancem“. Marsikateri njegov vidik je komisija za potrditev konstitucij kratko malo izpustila, zamenjala ali ga zelo zameglila. Don Boskova osnovna težnja je bila: Salezijanci naj bodo v očeh države svobodni državljani z zasebno lastnino in vsemi civilnimi svoboščinami, v očeh Cerkve pa Bogu posvečene osebe s preprostimi zaobljubami, ki bi jih lahko razvezal kar sam vrhovni predstojnik. Drug bistveni vidik njegovega snovanja „družbe“, kakor mu je svetoval sam papež Pij IX¹, da ne bi „kongregacija“ zvenela preveč po redovniško, kar je oblast zatirala in onemogočala, pa je bil apostolski vidik družbe: njeni člani naj bi se posvečevali z zavzeto krščansko ljubeznijo v blagor revnih mladih in preprostih odraslih, vse v večjo čast Božjo in zveličanje duše – lastne in bližnjega. Z zgoraj omenjenim uvodnim spisom je hotel don Bosko v italijansko izdajo konstitucij onkraj juridične govornice zopet vnesti svojega duha, izkušnjo, duhovnost, skrbi in metodo. Spis bi torej lahko razumeli kot don Boskova očala in njegov utrip srca.

V njegovi karizmatični „ustanovi“ so od leta 1841 dejavno sodelovali tudi drugi duhovniki, laiki vseh stanov pa tudi sami mladi. Po odprtju notranjega internata in ob vzpostavitvi kolegialnega utripa življenja so namreč tudi sami mladi aktivno vplivali na usmeritev delovanja in duhovnosti, torej don Boskove karizme. Ne nazadnje so bili njegovi prvi sodelavci in redovniki prav mladi sami. O don Boskovi karizmi ne moremo govoriti

¹ Rojen kot Giovanni Maria Mastai Ferretti leta 1792, 16. junija 1846 izvoljen za papeža (Pij IX.), umrl 7. februarja 1878.

kot o njegovi „teoriji“, saj so to karizmo skupaj izoblikovali z izkušnjami in zorenjem. Za Pija IX. je don Bosko sam zatrdil, da je med soustanovitelji družbe; na škofijski ravni pa je enako trdil za nadškofa Alojzija Fransonija². Da gre pri don Boskovi karizmi za živo in rodovitno delovanje Svetega Duha, kaže tudi dejstvo, da je v Salezijanski družini že 32 specifičnih skupin, ki rastejo iz te karizme. Vse te veje s svojim življenjem in delovanjem zagotavljajo tudi prihodnost in nadaljnji razvoj don Boskovega duha in duhovnosti. Znotraj Salezijanske družine imamo kot salezijanci sicer specifično vlogo in odgovornost „prvorojencev“.

Zgoraj navedeni spis je objavljen v prilogi naših konstitucij na straneh 201–217 z naslovom „Članom salezijancem“ oziroma „Sobratom salezijancem“.³ Zaradi pravkar povedanega osebno dajem prednost izrazu „družbeniki“, in to iz preprostega razloga – ker je za članstvo velikokrat dovolj plačati članarino ali imeti izkaznico. Italijanski izraz „socio“ najprej res pomeni član kakega združenja, zatem pa ta izraz označuje tudi tistega, ki je udeležen in je aktivno vključen tako pri dobičku kakor pri izgubah, če gre za gospodarsko družbo.⁴ V našem primeru gre za „družabnike“, saj vključujemo v projekt salezijanske družbe vse, kar smo in kar imamo, in smo aktivno vključeni v razvoj, poglobitev in prepoznavnost. Enako pa lahko s svojo brezbriznostjo, sebičnostjo ali zapiranjem v ozki krog to karizmo dušimo in ji ne omogočamo, da bi bila v blagoslov in srečo čim širšega kroga ljudi – znotraj Salezijanske družine, znotraj skupin mladih, znotraj župnij in znotraj naših redovnih skupnosti.

Prevod don Boskovega spisa⁵

Sobratom salezijancem

Naše Konstitucije, preljubi sinovi v Jezusu Kristusu, je Sveti sedež dokončno potrdil 3. aprila 1874.

To dejstvo moramo pozdraviti kot eno izmed najznamenitejših za našo družbo, ker nam zagotavlja, da se v izpolnjevanju naših pravil opiramo na

² Luigi Giovanni Battista Maria Alessandro Fransoni, rojen 29. marca 1789 v Genovi, umrl 26. marca 1862 v izgnanstvu v Lyonu (Francija). Od leta 1831 nadškof v Torinu, že prej škof v Fossanu.

³ *Konstitucije Družbe sv. Frančiška Saleškega*, Ljubljana, Salezijanski inšpektorat, 2015, 201.

⁴ V preteklosti se je govorilo o „mohorjanskih družbenikih“, ki so podpirali izdajo slovenskih knjig in sami vzdrževali in širili krog članov – podpornikov, naročnikov in bralcev, imeli pa so tudi nekatere ugodnosti.

⁵ *Konstitucije Družbe sv. Frančiška Saleškega*, 201–217.

trden, zanesljiv in, lahko rečemo tudi nezmotljiv temelj, ker je nezmotljiva sodba vrhovnega poglavarja Cerkve, ki jih je odobril.

Kakorkoli pa bi bila ta potrditev vredna, bi prinesla malo sadu, če bi teh pravil ne poznali in jih zvesto ne izpolnjevali. Prav zato, da bi jih vsakdo lahko spoznal, prebiral, premišljeval in zato izpolnjeval, se mi zdi prav, da vam jih podam v prevodu. Latinsko besedilo je natisnjeno ločeno. Tu so splošna pravila za vse sobrate salezijance.

Mislim, da bo koristno, če vam dam nekaj napotkov, s katerimi boste lažje spoznali duha, ki preveva pravila, ki vam bodo pomagali, da jih boste prizadevno izpolnjevali in z ljubeznijo. Govorim vam iz srca in bom na kratko povedal, kar se mi po izkušnji zdi primerno za vašo duhovno korist in v dobro vse naše družbe.

Zaobljube

Ko je sveti oče Pij IX. prvič govoril o salezijanski družbi, je dejal: „V kongregaciji ali redovniški družbi so potrebne zaobljube, da bi bili vsi člani v vesti povezani s predstojnikom, predstojnik s svojimi podrejenimi pa povezan s poglavarjem Cerkve in tako s samim Bogom.“ Naše zaobljube se lahko imenujejo duhovne vezi, s katerimi se posvetimo Gospodu in izročimo predstojnikovi oblasti svojo voljo, imetje, telesne in duševne moči, da bi bili vsi skupaj enega srca in enega duha ter bi se lahko v duhu naših konstitucij trudili za večjo Božjo slavo, kakor nas vabi Cerkev v molitvah: Da bi bila enost vere srca in pobožnosti dejanj (V. nedelja po veliki noči).

Zaobljube so velikodušen dar, s katerim se zelo poveča zasluženje naših del. Sv. Anzelm uči, da je dobro delo brez zaobljube kakor sad rastline. Kdor pa ga stori z zaobljubo, daruje s sadom Bogu rastlino samo. Sv. Bonaventura primerja delo, storjeno brez zaobljube, z darom obresti brez glavnice. Z zaobljubo pa se darujejo Bogu obresti in glavnica. Sveti očetje soglasno učijo še več, da ima namreč vsako dejanje z zaobljubo dvojno zasluženje; eno je zasluženje dobrega dela, drugo je zasluženje ob izpolnitvi zaobljube.

Poleg tega nas redovniške zaobljube, kakor uči sv. Tomaž, spominjajo na krstno nedolžnost, tj. postavljajo nas v stanje, kakor da smo pravkar prejeli krst. Učitelji svete Cerkve radi primerjajo redovniške zaobljube tudi z mučeništvom. Kdor naredi zaobljube, ima prav takšno zasluženje, pravijo, kakor kdor je pretrpel mučeništvo. Kolikor manjka zaobljubam silovitost, nadomešča to dolgotrajnost.

Če tedaj redovniške zaobljube tako pomnožijo zasluženje naših del in jih delajo tako ljube Bogu, moramo na vso moč skrbeti, da jih bomo dobro izpolnjevali.

Kdor se ne čuti zmožnega, da bi jih izpolnjeval, jih ne sme narediti ali jih mora odložiti, dokler ne bo čutil v svojem srcu odločne volje, da jih bo uresničeval. Sicer bo dal Bogu nespametno in nezvesto obljubo, ki mu gotovo ne bo všeč: Zato, pravi Sveti Duh, Bogu ni všeč neumna in nezvesta obljuba (Prd 5,3). Pripravimo se torej dobro na to junaško posvetitev. Ko pa smo jo storili, glejmo, da ji bomo zvesti, tudi če bi nas stala dolgotrajno in težko žrtev. Bog sam nam zapoveduje: Izpolni Najvišjemu svoje zaobljube (Ps 50,14).

Pokorščina

Sv. Hieronim pravi, da prava pokorščina obsega vse kreposti. Vsa redovniška popolnost obstaja v tem, da zatremo lastno voljo, to je, v izpolnjevanju pokorščine, trdi tudi sv. Bonaventura. Sveti Duh pravi, da bo pokorni slavil zmago (prim. Prg 21,28). Sv. Gregor Veliki sklepa, da pokorščina vodi k posesti vseh drugih kreposti in vse ohranja.

Ta pokorščina pa mora biti po zgledu Božjega zveličarja, ki jo je izpolnjeval tudi v najhujših stvareh vse do smrti na križu (prim. Flp 2,8). Kadar bi to zahtevala Božja slava, moramo tudi mi ubogati tako, da damo tudi življenje.

Treba je torej natančno izpolnjevati tako izrecne ukaze predstojnikov kakor pravila družbe in posebne navade vsake hiše. Če se kdaj pripeti, da je kdo kaj pogršil, naj na lep način prosi odpuščanja tistega, katerega ni ubogal. To dejanje ponižanja neizmerno koristi, da dosežemo odpuščanje napake, Gospodovo milost za naprej in budnost, da napake ne bomo več ponovili.

Ko sveti apostol Pavel priporoča to krepost, dodaja: Zaupajte svojim voditeljem in jih ubogajte; oni namreč bdijo nad vašimi dušami kot tisti, ki bodo dajali odgovor; da bodo to delali z veseljem in ne bodo vzdihovali (Heb 13,17).

Pomnite dobro, če delamo to, kar nas veseli in nam ugaja, to ni prava pokorščina, s tem strežemo svoji volji. Prava pokorščina, ki ugaja Bogu in predstojnikom, je v tem, da radi napravimo, karkoli nam ukazujejo naše konstitucije ali naši predstojniki. Sv. Pavel namreč piše: Bog ljubi veselega darovalca (2 Kor 9,7). Prav tako je pokorščina v tem, da se pokažemo popustljivi tudi v najtežjih stvareh, nasprotnih našemu samoljubju, in jih pogumno opravljamo, čeprav bi nas stalo trud in žrtve. V teh primerih je pokorščina težja, toda veliko zaslužnejša in nas vodi v nebeško kraljestvo, po besedah Božjega Odrešenika: Nebeško kraljestvo trpi silo in silni ga osvajajo (Mt 11,12).

Če boste izpolnjevali pokorščino tako, kakor sem vam razložil, vam lahko v Božjem imenu zagotovim, da boste imeli v družbi res mirno in srečno življenje. Hkrati pa vas moram opozoriti, da od dne, ko ne boste hoteli ravnati po pokorščini, temveč po svoji volji, od tistega dne ne boste več zadovoljni s svojim stanom. Če so v raznih redovih tudi nezadovoljniji in taki, ki jim je skupno življenje v breme, dobro pogledjmo, pa bomo videli, da to izvira iz pomanjkanja pokorščine in podreditve lastne volje. Na dan svojega nezadovoljstva mislite na to in pravilno ukrepajte.

Uboštvo

Če sveta ne zapustimo iz ljubezni, ga bomo nekega dne zapustili prisiljeni. Tisti pa, ki ga v umrljivem življenju zapustijo iz lastnega nagiba, bodo prejele stoterne milosti v tem življenju in večno nagrado v prihodnjem. Kdor pa se ne more odločiti za to žrtev prostovoljno, bo ob smrti uri k temu primoran, vendar brez povračila, temveč bo moral dati Bogu natančen obračun za premoženje, ki ga je mogoče imel.

Res je, da naše konstitucije dovoljujejo lastnino in uporabo vseh državljskih pravic. Toda kdor vstopi v družbo, ne more več upravljati svojih reči in ne razpolagati z njimi, razen v soglasju s predstojnikom in v mejah, ki jih ta določi, tako da za družbo velja dobesečno tako, kakor da ne bi imel ničesar. Postal je ubog, da bi bil bogat z Jezusom Kristusom. Posnema zgled Odrešenika, ki se je rodil v uboštvu, živel v pomanjkanju vsega in gol umrl na križu.

Čujmo, kaj pravi Božji učenik: Nobeden izmed vas, ki se ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec (Lk 14,33). Nekomu, ki je hotel iti za njim, je rekel: Pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim, in imel boš zaklad v nebesih. Potem pridi in hodi za menoj (Mt 19,21).

Svojim učencem je naročal, naj nimajo več kot ene obleke, niti naj si ne belijo glave s tem, s čim se bodo prebijali skozi življenje v času pridiganja (prim. Lk 9,3). Zares ne beremo, da bi Jezus, njegovi apostoli ali kateri njegovih učencev imeli njive, hiše, premičnine, obleke, živila ali kaj podobnega. Sv. Pavel odkrito pravi, da morajo biti Kristusovi učenci, kamorkoli gredo ali karkoli delajo, zadovoljni s hrano, nujno potrebno za življenje, in z obleko, da se z njo pokrijejo: Če imamo živež in obleko, bodimo s tem zadovoljni (1 Tim 6,8).

Vse, kar je več kakor hrana in obleka, je za nas odveč in je nasprotno rodovniškemu poklicu. Res je, da bomo morali kdaj prenašati neugodje na potovanju, pri delu, ko bomo zdravi ali bolni; včasih hrana, obleka ali kaj drugega ne bo po našem okusu. Prav tedaj pa se moramo spomniti, da smo

se izrekli za uboštvo. Če hočemo za to imeti zasluženje in plačilo, moramo prenašati njegove posledice. Skrbno se ogibajmo neke vrste uboštva, ki jo je sv. Bernard močno grajal. Nekateri, pravi, se ponašajo s tem, da jih imenujejo uboge, toda branijo se spremljevalcev uboštva. Drugi so zopet radi ubogi, če jim le nič ne manjka.

Če pa nam naš stan uboštva povzroča kako neugodje ali trpljenje, se veselimo s sv. Pavlom, ki pravi, da je v vsaki svoji stiski poln tolažbe in prekipevajočega veselja (prim 2 Kor 7,4). Ali storimo kakor apostoli, ki so bili polni zadovoljstva, ko so odhajali iz velikega zbora, ker so bili vredni trpeti zasramovanje zaradi Jezusovega imena (prim. Apd 5,41). Takemu uboštvu je Božji Zveličar ne samo obljubil, temveč tudi zagotovil nebesa, rekoč: Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo (Mt 5,3). Živeti v takem stanju, rade volje prebivati v neudobni sobi ali opremljeni s preprostim pohištvom, nositi skromno obleko in uživati preprosto hrano je celo v veliko čast tistemu, ki je dal zaobljubo uboštva, ker ga to dela podobnega Jezusu Kristusu.

K uboštvu spada tudi, da ne delamo škode, da pazimo na knjige, obleko in obutev ter se ne sramujemo rabiti stare reči ali nositi staro, zašito ali že malo ponošeno obleko.

Čistost

Nad vse potrebna krepost, velika krepost, angelska krepost, ki so ji za krono vse druge, je krepost čistosti. Kdor ima to čednost, lahko nanaša nase besede Svetega Duha: Hkrati z njo so prišle k meni vse dobrine (Mdr 7,11). Božji Odrešenik nam zagotavlja, da so tisti, ki imajo ta neprecenljivi zaklad, že v tem umrljivem življenju podobni Božjim angelom (prim. Mt 22,20).

Toda to belo lilijo, to dragoceno rožo, ta neprecenljivi biser sovražnik naših duš zelo zalezuje, saj dobro ve, da ne bo nič z našo svetostjo, če se mu posreči, da nas oropa te kreposti. Luč se spremeni v temo, plamen v črno oglje, angel iz nebes se sprevrže v satana. Skratka, izgubljena je vsaka krepost. Zato se mi zdi, moji dragi, silno koristno za vaše duše, da vas opozorim na nekatere reči, ki vam bodo zelo koristile, če jih boste uporabljali. Lahko vam celo zagotovim, da boste z njimi lahko ohranili to in vse druge kreposti. Pomnite torej:

1. Ne vstopajte v družbo, ne da bi se prej posvetovali z modro osebo, ki vas presodi, ali boste mogli ohraniti to čednost.
2. Ogibajte se domačnosti z osebami drugega spola in nikdar ne sklepajte posebnega prijateljstva s fanti, ki nam jih Božja previdnost izroča v oskrbo. Dobrota in vljudnost do vseh, nikoli pa ne čutne navezanosti

na nikogar. Ne ljubite nikogar ali ljubite vse enako, pravi glede tega sv. Hieronim.

3. *Po večernih molitvah pojdite takoj počivat in se ne pogovarjajte z nikomer do naslednjega dne po maši.*
4. *Brzdajte telesne čute. Sveti Duh jasno pravi, da je telo zatiralec duše (Mdr 9,15). Zato si je sv. Pavel prizadeval, da ga je krotil s strogimi kaznimi, čeprav je bil onemogel od truda, in je zapisal: Izčrpavam svoje telo in ga usužnjujem (1 Kor 9,27). Posebej vam priporočam zmernost v jedi in pijači. Vino in čistost ne gresta skupaj.*
5. *Strašne čeri za čistost so kraji, osebe in stvari tega sveta. Skrbno bežite pred njimi in se jih ogibajte ne le telesno, temveč tudi z razumom in s srcem. Ne spominjam se, da bi bil bral ali slišal pripovedovati, da bi bil redovnik šel na svoj dom in imel od tega kako duhovno korist. Nasprotno pa jih je na tisoče in tisoče, ki se o tem niso dali prepričati, hoteli so sami poskusiti, a so se bridko razočarali. Mnogi so celo postali nesrečne žrtve svoje neprevidnosti in drznosti.*

Zmagoslavno nad vsako pregreho in zvest varuh čistosti je natančno izpolnjevanje naših svetih pravil, posebno zaobljub in pobožnih vaj. Krščanska vera se po pravici lahko primerja z utrjenim mestom, kakor pravi Izaija: Naša trdnjava je Sion; njegovo obzidje in predzidje je Odrešenik (prim. Iz 26,1). Zaobljube in pravila redovniške skupnosti so torej majhne zunanje utrdbe. Obzidje ali trdnjava redovništva so Božje in cerkvene zapovedi.

Da bi jih premagal, uporabljaj hudobni duh spretnosti in zvijače vseh vrst. Da bi pa pripravil redovnike, da bi jih prekršili, skuša najprej podreti predzidje in zunanjo utrdbo, se pravi pravila ali konstitucije njihove ustanove. Kadar hoče sovražnik duš zapeljati in pripraviti redovnika do kršenja Božjih zapovedi, ga najprej pripravi do tega, da zanemarja majhne reči, potem pa pomembnejše. Nato ga pripelje do kršitve Gospodove postave in zgodi se, kar pravi Sveti Duh: Kdor zaničuje majhne stvari, bo po malem propadel (Sir 19,1).

Dragi sinovi, bodimo torej zvesti v natančnem izpolnjevanju naših pravil, če hočemo biti zvesti Božjim zapovedim, posebno še šesti in deveti. Stanovitno in posebno pridno pa skrbimo, da bomo natančno opravljali pobožne vaje, ki so temelj in opora vseh redovniških ustanov. Tedaj bomo živeli čisto kakor angeli.

Bratska ljubezen

Ni mogoče ljubiti Boga, če ne ljubimo bližnjega. Ista zapoved, ki nam ukazuje ljubezen do Boga, nam veleva tudi ljubezen do bližnjega. V prvem